

hús szaga izgatja a beteg és mámoros kedélyt, de mélységes undorral tölti el az egészségeset.

(Radikális Újság, 1907. június 5. 3. sz. délelőtti kiadás)

Budapest mulatóengedélyei, 1921–1928

Nyilvános mutatóványokra kiadott összes engedélyek száma:

Ebből	1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928
		7793	9067	11531	9312	9981	10712	9564
Mulató	30	27	20	18	20	15	15	104
Női zenekarok	14	18	14	14	20	9	8	33
Kártyázási engedélyek	428	231	157	139	271	161	228	123

(Budapest Székesfőváros Statisztikai Évkönyve, Budapest, 1921–1924, 1925)

Modern táncok

ZENIT

A modern táncokkal úgy vagyunk, mint a modern művészeti és irodalmi irányzatokkal. Minden évben támad egy új, amely megdönti a régit. Régebbi korszakokban egy művészeti stíl-korszak, irodalmi irányzat évtizedekig tartott – igaz, hogy az akkori emberiség előtt ez az irányzat nem is

volt tudatos – ma alig bukik meg a naturalizmus, jön a szimbolizmus, aztán az impresszionizmus, aztán a kubizmus, aztán az ekszpresszionizmus, a dadaizmus s végül a neoimpresszionizmus. S míg régi időkben évtizedekig uralkodott néhány táncfajta a bálokon és táncos összejöveteleken, sőt az alsóbb rétegek táncmulatságaiban egy: a nemzeti tánc, ma minden év hoz valami új tánckreációt. [...]

Az ORGIÁSZTIKUS FÉKTELENSÉG, a lobogó indulat, a tobzódó duhajság, a „kirúgom a ház falát” hangulat nem robbanhat ki belőle. Ez a régi tánc olyan erőpazarlást, oly féktelen testi hajszát jelentett, amelyet nem lehetett nap-nap után produkálni. S főleg nem lehetett a mindennapi tevékenységek közé beékelve hódolni neki.

(Érdekes Újság, 1925. 41. sz. 75.)

Budapest éjjel. Apróságok Ős-Budából. Jövedelmező üzletek

Csárda, korcsma, pavillon, francia meg vörös ház az egyik oldalon; tűzijáték és szép leányok egész tábora másutt, suttogva és mosolygón, selyemben és ékszerrel rakodva, kihívóan, ledéren, kikészített arccal és telve hazugsággal, álnoksággal, a kígyó simaságával és ígézetével...

De a suttogás, a mosoly már pénzbe kerül. Már abban megnyilatkozik a kéjlány: rabló, természetes, hogy ingyen sem csókot, sem mosolyt, de még kézszorítást sem ad. És a selyemben, bársonyban és ékszerekkel hivalkodni szerető mindenki lánya szereti a pénzt. És csábít érette. Undorító nyíltsággal, szemérmetlenül. A buja és trágár szavak özöne sérti az ember fülét szabadban és zárt helyen. Kívül, a „nyílt tanyán”, a varieté-színházat környező tér két oldalán és homályos zugokban folyik a kölcsönös fogdosás. Bent, a „zárt ajtók” mögött minden újra kezdődik – de ruha nélkül.

És itt hiábavaló minden rendreutasítás, minden ellenőrzés, minden büntetés. Mit tesz az egy ilyen kéjtanya-tulajdonosnak, ha a kihágásért 200-300 koronára büntetik? A szegény áldozatoknak, a sáros-testű leányoknak egy napi vére visszahozza búsásan.

(Radikális Újság, 1907. június 10.)